

STREDA, 3. JANUÁRA

Prvý deň v práci po Vianociach a Novom roku je vždy lopotá. Náhle precitnutie, že existujú aj iné potraviny ako čokoláda Toblerone, sladkosti Quality Street a syr, a že sa prijíma s nevôľou, keď niekto načne biele víno o druhej popoludní, je zakaždým poriadny šok. Okrem toho si človek musí pripomenúť, že je fungujúci dospelý so zodpovednou prácou a s obľechením bez elastickej gumy v páse. A keď vás po prvom dni späť v práci čaká aj prvé stretnutie v manželskej poradni po Vianociach, ktoré sa dá opísať len slovom „náročné“, je to ešte menšia zábava.

Našu manželskú poradkyňu Christinu sme si vybrali na základe odporúčaní. Teda Debbie z nášho personálneho oddelenia tvrdila, že Christina zachránila sestрино manželstvo po tom, ako sa ukázalo, že manžel si užíval s učiteľkou, ktorá mala na starosti ich dvojčatá, už od prvého ročníka na základnej, pričom táto aféra sa prevalila, až keď nastúpili do desiateho. Okrem toho Debbiein švagor rád dostával na zadok potreť lepidlom a trblietkami (asi preto ho tak priťahovala učiteľka zo základnej školy – mala k obom jednoduchý prístup), takže som usúdila, že ak Christina dokáže mávnuť čarovnou paličkou a vyriešiť taký poklesok, so mnou a Simonom to bude hračka – v podstate prechádzka ružovou záhradou!

Veď u nás sa neobjavila žiadna slabosť pre sexuálne úchylky. Simon ma ani nepodviedol so ženou, ktorej som kúpila

niekoľko fliaš vína a hrnčekov s nápisom *Najlepšia učiteľka*; so ženou, oproti ktorej som sedela, keď mi zdôrazňovala, aké dôležité je každý večer čítať svojim vzácnym zlatíčkam, zatiaľ čo sa sama po večeroch kochala pohľadom na penis môjho manžela v životnej veľkosti, ktorý jej stál na nočnom stolíku, vytvarovaný zo zvyšku modelovacej hliny po vyrábaní darčiekov ku Dňu matiek, vyzdobený jeho obľúbenými trblietkami, všakže? Keď to dám takto do kontextu, skutočnosť, že Simon prežil len jednu vášnivú noc s akousi sexi *señoritou*, s ktorou sa zoznámil na služobnej ceste v Madride, vlastne nevyzníeva tak hrozne, čo? Mohlo to dopadnúť oveľa horšie.

Práve to si navrávam: „Hlavu hore! Mohlo to byť horšie!“ Mohol prepadnúť slabosti obliekať sa ako poslankyňa Európskeho parlamentu Ann Widdecombeová. Mohol sa vyžívať v trtkaní s niekým, kto sa oblieka ako Ann Widdecombeová. (Naozaj neviem, ktorá možnosť je znepokojujúcejšia.) Mohol ísť v šľapajach Dokonalého ocka Dokonalej Lucy Atkinsonovej, ktorý opustil jej Dokonalú mamičku a nechal ju v štiche, keď utiekol s jej dovtedy vernou spoločníčkou a napodobňovateľkou Fionou Montagueovou. Chuderka Lucina mamička teraz musí každý deň pri školskej bráne čeliť samolúbej Fione. (Ak mám byť úprimná, Fionu som nikdy nemala ktovieako v láske. Vždy bola veľmi namyslená a prehnane snaživá – hoci Lucin Dokonalý ocko sa zrejme potešil, že sa tak snaží. Musím však poznamenať, že odkedy sa k nej presťahoval, veľmi pribral. Očividne sa až príliš oddáva nekonečnému množstvu Fioniných prekliatych plnených košíčkov, ktorými sa tá žena ustavične chváli na instagrame.) Naše deti sú už, samozrejme, priveľké na to, aby som ich ráno odprevádzala do školy, lebo chodia do školy pre veľkáčov, takže takým nepríjemným stretnutiam by som sa aspoň vyhla. A Simon nemá rád plnené košíčky.

No na druhej strane to bolo aj tak dost' zlé. Keď mi Simon pred pár mesiacmi prezradil, čo urobil, mala som pocit, akoby ma niekto udrel do žalúdka. Naozaj mi vyrazil dych. Stále neviem, čo ho to posadlo, že sa mi priznal. Tvrdil, že pocit viny.

Počula som ľudí spomínať „vír emócií“, ale až dovtedy som tomu výrazu úplne nerozumela. V jednom okamihu ma zachvátila zúrivosť, zúfalstvo a poriadna túžba zabiť ho. Zároveň som zažívala chvíle pokoja, počas ktorých som sa presviedčala, že sme dospeli ľudia s dvomi deťmi, žijeme spolu plus-mínus dvadsaťpäť rokov, ľúbime sa a dokážeme sa cez to preniesť – a potom sa začal celý kolotoč od začiatku. Bolo mi tak zle, že som tri dni nevzala nič do úst. Niečo také sa mi ešte nikdy nestalo. Návaly prudkých pocitov vo mne väčšinou vyvolávali vytrvalú chuť utešovať sa jedlom. Ak sa na to pozriem z tej lepšej stránky, aspoň som schudla štyri a pol kila.

Po pár týždňoch, čo sa Simon tváril ako zbitý pes a opakoval, ako veľmi ho to mrzí, som pochopila, že môj hnev neustupuje. Všetky naše pokusy porozprávať sa o tom ako dva-ja dospeláci sa väčšinou skončili mojím vykrikovaním, že mu odtrhnem gule, ak ešte raz zopakuje, že to preňho nič neznamenalo, lebo ak to preňho naozaj nič neznamenalo, tak prečo to, doriti, vôbec urobil? A áno, áno, uvedomovala som si, že išlo „len o sex“, ale veď to úplne stačí! Bolo jasné, že sa nikam nedostávame a že zrejme potrebujeme profesionálnu pomoc.

Začula som, ako Debbie na personálnom zdĺhavo ospevuje Christinu (zároveň opisovala aj ozdobného vtáka vyrobeného z modelovacej hliny), a diskrétno som ju požiadala o číslo na túto poradkyňu – tvrdila som, že ho potrebujem „pre kamarátku“, lebo s Debbie sa smie človek podeliť len o to, na čom mu nezáleží, vždy sa to dozvie celá kancelária. Táto nelichotivá vlastnosť sa však dala aj využiť – napríklad ak som chcela, aby sa niečo rýchlo rozšírilo. Dalo sa zaručiť, že ak Debbie

čokoľvek prezradím a zdôrazním pritom, že je to „prísne tajné“, do konca pracovnej doby o tom bude vedieť celá budova.

Simon sa najprv zdráhal zísť do poradne, šomral ako správny Brit, že budeme len „prat' špinavú bielizeň na verejnosti“ a že manželské poradne sú „novoveký nezmysel“, ale nakoniec súhlasil, že to skúsi, ak už toľko nebudem kričať. A tak sme šli.

Po úvodnom stretnutí sa ukázalo, že Simona poradenstvo očividne zaujalo. Myslím, že sa mu pozdávalo, keď Christina ako prvá vyhlásila, že tu nie je na to, aby niekoho obviňovala alebo rozhodovala, kto konal správne a kto pochybil, ale jej jedinou úlohou je sprostredkovať rozhovor medzi nami a vytvoriť nám bezpečné miesto, v ktorom môžeme obaja hovoriť bez toho, aby nás niekto súdil. Simona tiež potešilo, že Christina nedovoľovala, aby v jej kancelárii niekto zvýšil hlas, čo znamenalo, že som naňho nemohla kričať, a tým pádom si mohol každý týždeň užiť hodinu pokoja.

Ja som si, naopak, myslela, že je to celé somarina. Bola som presvedčená, že ho bude súdiť, že ho obviní, vyhodí mu na oči, ako nepekne sa zachoval, a bude stáť na mojej strane, kým nevynesie rozsudok a neodsúdi Simona na nejaký zaslúžený trest, aby mohol odčiniť svoje hriechy a aby sme sa všetci mohli pohnúť v našich životoch ďalej. Mohol by si napríklad odslúžiť nejakú manželskú obdobu verejnoprospešných prác: žehliť nám po zvyšok života, vymieňať minuté rolky od toaletného papiera, dať sa zavrieť do klady a zbičovať. Alebo také čosi.

Namiesto toho, aby so mnou Christina súhlasila, že Simon je úplné hovno a musí sa kajať, aby sme mohli napredovať, opakovala len: „Hm, a ako sa pre to cítite?“

Dnešné stretnutie sa ničím nelíšilo od ostatných – Simon prekvapivo vynikal v rozprávaní o svojich emóciách, najmä

ak išlo o pocity, ktoré v ňom vyvolala jeho španielska *señorita*. („Cítil som sa s ňou živo. Žiadane. Akoby na mne niekomu záležalo!“) Mne to až tak nešlo...

„Uhm. A ako sa kvôli tomu cítite vy, Ellen?“

„Dobre! Cítim sa dobre! Vynikajúco!“ zasyčala som cez zataté zuby, lebo Christina nepovoľovala krik a nadávky. Nemohla som teda zrevať: „Mne na tebe záležalo, ty necitlivý bastard! Chcel si sa cítiť žiadane, nuž, a čo myslíš, že ja nie? Mne sa však podarilo vyhnúť sa cudzej posteli! Dodržala som náš manželský sľub, hoci keby som chcela, mohla by som sa vyspať s celým zástupom mužov, ale neurobím to, lebo NIE SOM SUKA. A teraz sa domnievaš, že mi tá bude ľúto? Okrem toho si tvrdil, že to pre teba ‚nič neznamenalo‘, no podľa tvojej odpovede si sa pritom cítil naozaj mimoriadne, doriti! A aby som nezabudla – TY BASTAAARD!“

„Zdá sa mi, že z vás srší veľa hnevu, Ellen,“ skonštatovala Christina.

„Nie,“ usmiala som sa ako slniečko. „Vôbec sa nehnevám!“

„Myslím, že ste so sebou dnes priniesli veľa zlosti, Ellen. Chceli by ste sa o tom porozprávať?“ nevzdávala sa Christina. Simon múdro prikyvoval a ja som v duchu zúrila – samozrejme, že som priniesla na stretnutie veľa zlosti. Keby som nebola nahnevaná, zlomená a zúfalá, ani by sme tu neboli. A celá pointa manželskej poradne predsa spočíva v tom, že Christina ma má upokojiť, nie ešte viac rozzúriť, či? Vari platím sedemdesiat libier za hodinu, len aby ma upozornila, že sa hnevám? Po našom prvom stretnutí som sa krátko pohrávala s myšlienkou, že sa preškolím na poradkyňu, ale na naozaj dobrú, takú, ktorá bude namiesto otázky „Ako sa pre to cítite?“ a tvrdenia, že v náplni jej práce nie je niekoho obviňovať, vraviť: „Nuž, to je trochu nahovno, nemyslíte?“ a „Váš manžel je očividne kretén!“ Išlo by mi to vynikajúco. Simon ma napomenul, že

to nie je zmysel poradenstva, a ak ľudia túžia počuť takýto názor, môžu zadarmo navštíviť stránku Modrý koník.

Niečo sa vo mne konečne zlomilo. Možno to spôsobila predstava, koľko topánok som si mohla kúpiť, keby som neplatila Christine sedemdesiat libier za to, aby ma upozornila, že som trochu napajedená.

„Prekvapuje vás, že sa hnevám?“ vyštekla som. „Vždy hovoríme o Simonovi. Čo Simon chce. Ako sa cíti. Čo potrebuje. A komu záleží na tom, čo chcem ja? Komu záleží na tom, čo cítim? Čo potrebujem? Nikomu. Rozprávame sa len o tom, ako sa cíti Simon.“

„Stále sa vás pýtam, ako sa cítite, a vy vždy odvetíte, že dobre,“ podotkla Christina opatrne.

„Samozrejme, že sa necítim dobre!“ zakvílila som. „Manžel ma podviedol a naše manželstvo je v troskách. Prečo by ste si mysleli, že sa mám dobre?“

„Ja si to nemyslím,“ ohradila sa Christina. „Preto sa vás stále pýtam na vaše pocity. Vy mi odpovedáte, že sa máte dobre, a popierate svoj hnev aj smútok. Pokračujte.“

„Simon tvrdí, že sa cítil nežiadaný a zanedbaný. Vari mu nezišlo na um, že aj ja som sa cítila rovnako? A že sa tak cítim aj teraz, ibaže je to ešte miliónkrát horšie? On si našiel niekoho, vďaka komu sa cítil ‚žiadane‘, užil si trochu vzrušenia a sexu so Španielkou, potvrdil si, že na to stále má. No čo som získala ja? Nič. On sa zabavil a ja sa s tým mám zmieriť a preniest' sa cez to, akoby sa nič nestalo. A okrem toho musím zostať s mužom, ktorý si ma ani nevšíma, nieto žeby som sa pri ňom cítila žiadaná.“

„Všímam si ťa,“ odsekol Simon rozhorčene.

„Nie, nevšímaš si ma,“ fňukala som zúfalo. „Už ma ani nevidíš. Jednoducho som ako kus starého nábytku. Nevšímaš si, ako vyzerám, čo robím a ako sa cítim.“

„Všímam si, ako vyzeráš,“ ohradil sa Simon.

„Nie, nevšímaš. Nech sa akokoľvek vyparádím, nikdy si to nevšímneš, nikdy na to nič nepovieš, nikdy mi nezložíš kompliment. Keď sa ťa opýtam, ako vyzerám, ani nezdvihneš pohľad od iPadu, len zašomreš: ‚Vyzeráš fajn‘, a to je všetko.“

„Veď vyzeráš fajn. Vždy tak vyzeráš. Čo chceš, aby som povedal?“

„Simon, ‚vyzeráš fajn‘ znamená: ‚Áno, vyzeráš obstojne, nemáš sukňu zapravenú do nohavičiek či špenát medzi zubami a môžeš takto odísť z domu‘. Nevšímaš si však, či som sa dala ostrihať alebo nafarbiť, či mám na sebe nové šaty alebo či som si dala pri úprave zovňajška väčšiu námahu než zvyčajne. Musím ťa prosiť, aby som z teba dostala aspoň ‚Vyzeráš fajn‘!“

„Neuvedomil som si, že je to pre teba také dôležité. Prepáč. Už ti nikdy nepoviem, že vyzeráš fajn.“

„Zlož mi kompliment. Hneď teraz. No tak. Povedz o mne jednu peknú vec.“

„Postupujete veľmi dobre,“ pochválila ma Christina.

„Hm.“ Simon sa hlboko zamyslel. „Už viem. Lepšie lazane ako od teba som nikdy neochutnal.“

Neveriacky som si ho premerala.

„Lazane? Naozaj? LAZANE?! To je na mne tá najnápadnejšia, najzapamätateľnejšia, NAJLEPŠIA vec? Nič iné ti nenapadlo? Len posraté LAZANE?!“

„Nuž, zastihla si ma nepripraveného a všetko ostatné, čo mi napadlo, by sa tu nepatrilo spomínať.“

„Takže lazane. Znížil si ma na lazane. Sme spolu dvadsaťpäť rokov, a ty so mnou zostávaš len kvôli mojím lazaniam?“ zavyla som.

„Ellen, budem vás musieť požiadať, aby ste nezvyšovali hlas,“ napomenula ma Christina neznesiteľne pokojne.

„Ach, prepáčte. Mrzí ma to. Nechcela som urobiť scénu alebo čo. No vážne, Christina, ako sa môžete čudovať, že som nahnevaná, keď mi vraví takéto veci?“

„Ellen, viete, že tu nie som preto, aby som sa pridala na niečiu stranu. Nejde o mňa – ale o vás a Simona. Simon, ako sa cítite, keď vám Ellen vyhodila na oči, že si ju už vôbec nevšímate?“

„Myslím si, že je to pokrytecké tvrdenie, keďže ani ona si ma nevšímá,“ vyhlásil Simon nazlostene. „Nevie, kto som, netuší, čo chcem v živote dosiahnuť, nemá šajnu, čo ma zaujíma alebo nadchýna...“

„Nie lazane, ale skôr *tapas*,“ zašomrala som.

„Ellen, musím vás požiadať, aby ste neskákali Simonovi do reči. Nechajte ho hovoriť,“ upozornila ma Christina. Stretnutia s ňou pripomínali poradenstvo s prekliatou Superpestúnkou. Naozaj by ma neprekvapilo, keby ma jedného dňa poslala stáť do kúta.

Simon pokračoval: „Chceš udržať našu rodinu pokope. Nechceš, aby sa deti stále presúvali cez víkendy z jednej domácnosti do druhej, aby sa museli zoznamovať s nevlastnými rodičmi, aby sa stali pešiakmi v rodičovskej hre, ako si to mala ty. Nazdávam sa, že hlavným dôvodom, prečo si ešte vždy so mnou, sú práve deti. Snažíš sa ich ochrániť pred takou budúcnosťou. Tu nejde o aktívnu túžbu udržať naše manželstvo. Tvrdiš, že ťa nevidím. Nuž, ani ty ma nevidíš. Mohol by som byť ktokoľvek. Anonymný otec a figúrka manžela, ktorú v živote potrebuješ, aby sa ti nezrútil svet.“

„To je stále lepšie, ako keď ty vo mne vidíš len gazdinku, kuchárku a pestúнку,“ odsekla som.

„Ellen, toto je poslednýkrát, čo vás upozorňujem, aby ste manžela neprerušovali,“ ozvala sa Christina. „Ak to urobíte ešte raz, budem vám musieť dať žltú kartu.“

Zagánila som na ňu. Ona mi ten pohľad opätovala. Bolo jasné, že „žltá karta“ je akési vyhnanie do kúta pre dospelých. Simonovi sa nikdy nevyhrážala žltými kartami. Očividne ho mala radšej než mňa, a to nebolo fér. Napoly som očakávala, že si ku mne klakne, prísne sa mi zahľadí do očí a prikáže mi, aby som napočítala do troch a začala sa slušne správať.

„Ani neviem, či ma ešte líbiš, Ellen,“ vyhlásil Simon s teatrálnym povzdychom. „A preto pochybujem, či ľúbim ja teba. Jednoducho to neviem.“

Otvorila som ústa, aby som niečo odvrkla – doriti so žltou kartou, Christina –, no poradkyňa zrazu oznámila: „Ach, táto výmena vám určite veľmi pomohla, ale obávam sa, že váš čas vypršal!“

Takže keď skáčeš do reči ty, Christina, je to v poriadku, čo?

Ako v mrákotách som si obliekla kabát a pobrali sme sa preč. Na ulici ma po tvári preplieskal studený vzduch a ja som sa spamätala.

„Takže ty ma už nelúbiš?“ zavrčala som. „Tak načo sa vôbec usilujeme, keď ma nelúbiš? Prečo mi dávaš takto zabrat?“

„Nerob scény, Ellen, nie tu na ulici!“ zahriakol ma Simon rázne. „Pod,“ dodal a odviedol ma do baru vedľa Christininej manželskej poradne, „dáme si drink.“

„Naozaj máš strach len z toho, že ti urobím scénu na ulici? Okrem toho musíme ísť po deti,“ namietla som.

„Počkajú ešte polhodinu. Musíme sa porozprávať.“

„Práve sme sa rozprávali. Všetko si uviedol na pravú mieru. O čom chceš ešte hovoriť?“

„Dobre, ja sa potrebujem porozprávať s tebou.“

Bol to veľmi pekný bar. Pozostával z útulných boxov a všadeprítomných svetiel. Za hocijakých iných okolností by som si pomyslela, že také prostredie by sa skvelo vynímalo na instagrame. Simon mi objednal pohár vína a posadil sa vedľa mňa.

„Takto nemôžeme pokračovať,“ poznamenal. „Rozbýjaš sa na márne kúsky. Už to nevládam.“

„Ty to nevládaš? Mal si vždy stáť pri mne, nikdy si mi nemal ublížiť. No v podstate si mi vyrval srdce z hrude a sám si mi ho rozbil na kúsky. A teraz sa mám cez to preniesť, lebo už máš dost môjho trápenia? Ty si ma podviedol, prirovnal k lazaniam a potom priznal, že ma nelúbiš. Čo odo mňa chceš? Mám byť pre to všetko šťastná? Juchú! Môj manžel a otec mojich detí ma už nelúbi! Hurá, môj život sa konečne naplnil!“

„Prosím, utíš sa,“ zasyčal. „Nepovedal som, že ťa nelúbim.“

„Ale áno.“

„Nie, vravel som, že už si nie som istý. A že si nie som istý tvojou láskou. Samozrejme, že ťa ľúbim, len neviem, či takým spôsobom ako predtým. Veď ani netuším, či so mnou chceš zotrvať v manželstve,“ hlesol smutne.

„Isteže áno,“ protestovala som. „Neprechádzala by som týmto peklom, keby som nechcela, nie? A ty sa so mnou netúžiš dať rozviesť?“

„Neviem. Netuším, čo chcem. Viem, že som nešťastný, a to už dlhšie. Cítil som sa tak dávno predtým, ako sa toto všetko zomlelo. Viem, že sa tým nemôžem ospravedlňovať, no nič sa nezlepšuje. Nedokážem zmeniť minulosť, viem ovplyvniť len budúcnosť, ale veci sa majú tak, že mi to nedovolíš, lebo nevieš zabudnúť na minulosť. Preto si myslím, že potrebujeme stráviť nejaký čas od seba.“

„Ideš niekam na víkend či čo? Za ďalším vzrušujúcim zážitkom?“

„Nie, potrebujeme skutočnú pauzu. Geoff sa musí kvôli práci presťahovať na tri mesiace do New Yorku a nechce nechať svoj byt celý čas prázdny. Sľúbil som mu, že sa tam nastáhujem a dám naň pozor. Tým nám obom doprajem priestor, čas na premýšľanie a zváženie, čo vlastne chceme. Prestáhujem

sa tam ešte dnes večer. Držal som sa poslednej nádeje, že toto stretnutie s Christinou ti pomôže naštartovať hojenie rán, ale nestalo sa tak. Niečo sa teda musí zmeniť.“

„Opúšťaš ma?“ zašepkala som. „Po tom všetkom, čím som kvôli tebe musela prejsť, ma opúšťaš? A robíš to za pomoci všetkých obohratých klišé – ‚Lúbim ťa, ale inak ako predtým‘ a ‚Potrebujem len trochu priestoru‘? Nedokázal si aspoň vymyslieť originálnejší dôvod? Preboha, už chýba len: ‚Moja žena mi nerozumie‘.“

„Áno, potrebujem priestor aj čas. A nerozumieš, aké to pre mňa je. Nedokážem s tebou zostať, ak mám byť vždy ten zlý, ak mám žiť s tvojím ustavičným hnevom. Oboch nás ničí.“

„A máme to tu. Výborne, trafil si všetky tri otrepané dôvody, prečo opustiť svoju ženu. Takže odo mňa len tak odídeš, presťahuješ sa do Geoffovho pekného brloha pre starého mládenca a budeš si užívať ako bohém, zatiaľ čo mňa znovu necháš pozbierať všetky kúsky? Lebo nie si šťastný, že si ma trochu vytočil svojím správaním? A čo mi ešte povieš – že potrebuješ nájsť sám seba?“

„Ellen, prosím, nie je to tak, ako si myslíš.“

Hodila som do seba víno. „Je to presne tak, ako si myslím.“

„Chcem len opäť zistiť, kto som, to je všetko. Okrem toho, že som otec a manžel!“

„Poviem ti, čo chceš. Ochutnal si slobodu a zábavu a chceš si užiť viac, lebo manželka a deti sa zrazu zmenili na obrovskú príťaž. Najmä preto, lebo tvoja stará odmieta mlčať ako poslušné dievča, prižmurovať nad tebou obe oči a nechať vlka nažrať sa tak, aby koza zostala celá. Preto si si zvolil najjednoduchšiu možnosť a vzdávaš sa. Ty získaš slobodu a ja ti budem otrocky vychovávať deti. Nuž, dobre teda. V pohode. Ak to chceš takto, dobre, smelo do toho, nikto ti nebude stáť v ceste. Ak si si myslel, že ťa budem prosiť, aby si zostal, mylil

si sa. Už si svoj život, Simon. Vlastne nie, to som nemyslela úprimne. Želám ti, aby ti odpadol vták. Zbohom.“

„Neopúšťam ťa, potrebujem iba...“

„Chod' sa niekam strčiť. Alebo ho tam strč tej, ktorú tak ,potrebuješ.“

„Ellen, prosím...“

Vyšla som z baru s hlavou vysoko vztýčenou a došla som až k malému ihrisku za rohom, kde som sa vzlykajúc zosunula na lavičku. Vďaka bohu bol večer a hojdačka bola prázdna – aspoň nikoho nevystrašila bláznivá osamelá kvíliaca ženská. Na podobných lavičkách som presedela hodiny, keď som sledovala Petra s Jane, ako sa hrajú (a bijú), odmrzal mi zadok a v duchu som si želala, aby už nastal čas ísť domov. No nikdy mi nenapadlo, že jedného dňa skončím na lavičke s plačom, lebo Simon ma opustil. Domnievala som sa, že spolu zostar-neme. Nikdy som neuvažovala o budúcnosti, ktorá by ho nezahrňovala.

Utrela som si oči extrémne pochybnou vreckovkou, čo som našla vo vrecku kabáta (keď boli moje deti malé, aspoň by ju zdobilo niekoľko napoly zjedených gumových medvedíkov, ktorými by som sa mohla utešiť), a prijala som skutočnosť, že je koniec. Už nikdy sa nebudem v ničom spoliehať na druhých. Teda výnimku urobím len vtedy, keď sa obrátim na Dokonalú mamičku Dokonalej Lucy Atkinsovej, aby mi dala číslo na dobrého rozvodového právnik.

Je to hanba, pomyslela som si pateticky, že už sa nikdy nebudem môcť vrátiť do toho pekného baru a odfotiť si ho na instagram, lebo sa mi do pamäti navždy zapíše ako bar, v ktorom ma Simon opustil. Ak ma mienil opustiť, mal to urobiť v nejakom pajzli, nie skaziť mi dojem z takého príjemného miesta. Ten sebecký bastard!

Gill Sims

PREČO MÁ MAMA VŠETKO V !

Pretože rodina je prvoradá

Z anglického originálu *Why Mummy Doesn't Give a ****!*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Publishers Ltd.,
1 London Bridge Street, London SE1 9GF, Great Britain, 2019
preložila Denisa Ghaniová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2020 v spoločnosti Albatros Media
Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2 187

Redakčná a jazyková úprava Diana Senecká

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Lubomír Kuba

Tlač TISK CENTRUM, s. r. o., Moravany u Brna

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA